

«Εφηβεία»: Ο απρόσκλητος επισκέπτης που εισέβαλε στη ζωή μου»

άρθρο του Βασίλη Μάστακα

«Περνάει την εφηβεία», άκουγα από μικρός να λένε συχνά οι μεγάλοι και όταν τους ρωτούσα τι σημαίνει αυτό, μου έλεγαν πως πρόκειται για μια εκρηκτική αλλαγή που συμβαίνει στη ζωή του ανθρώπου, καθώς μεταβαίνει από την παιδική ηλικία προς την ενηλικίωση. Τότε δεν μπορούσα να καταλάβω τι ακριβώς εννοούσαν... Ξαφνικά, όμως, φέτος το καλοκαίρι, συνειδητοποίησα, εμπράκτως, πως και σε μένα αυτός ο απρόσκλητος επισκέπτης άλλαξε ριζικά την εξωτερική μου εμφάνιση - πράγμα που μου άρεσε πολύ - αλλά κυρίως προκάλεσε μία αληθινή «έκρηξη συναισθημάτων», την οποία δεν ήμουν σε θέση να διαχειριστώ μέσα μου.

Όλη την περασμένη χρονιά έπαιρνα ύψος, αλλά ειδικά στις καλοκαιρινές διακοπές ψήλωσα τόσο, όσο δεν είχα ψηλώσει τα προηγούμενα τρία τελευταία χρόνια. Ήθελα να κοιμάμαι πολλές ώρες και σιγά σιγά άρχισα να αναπτύσσω τριχοφυία σε όλο μου το σώμα και ακμή στο πρόσωπο. Η φωνή μου άλλαξε και όλοι με περιέπαιζαν, καθώς μιλούσα πιο τραχιά και μπάσα. Όλοι μιλούσαν για την αλλαγή στην εξωτερική μου εμφάνιση. Αυτή η αλλαγή μου άρεσε, καθώς όλοι με αποκαλούσαν «αντράκι» και άρχισα να νιώθω ωραία για το σώμα μου και να φροντίζω πιο πολύ τα ατημέλητα ως τότε μαλλιά μου αλλά και το ντύσιμό μου.

Εκείνο όμως που πραγματικά δεν μπορούσα να διαχειριστώ ήταν τα έντονα και πρωτόγνωρα συναισθήματα που ένιωθα. Ένιωθα άλλος άνθρωπος. Από τη μια ήμουν πιο νευρικός, πιο αντιδραστικός και εριστικός με όλους και από την άλλη είχα μια έντονα αφηρημένη, βαριεστημένη και τεμπέλικη διάθεση. Επίσης, είχα αντίρρηση σε πολλά θέματα που μου έλεγαν οι γονείς μου και ήθελα να επιβάλω την αποψή μου σαν μεγάλος. Παράλληλα, ήθελα να έχω την ανεξαρτησία μου κι αυτό το γεγονός με οδήγησε στο να απομακρυνθώ λίγο από τους γονείς μου και να θέλω να συζητήσω τα προβλήματά μου και τα θέματα που με απασχολούσαν με τους φίλους μου, αφενός γιατί ένιωθα πιο οικεία μαζί τους και αφετέρου γιατί και αυτοί ως συνομήλικοί μου ένιωθαν παρόμοια με μένα συναισθήματα κι έτσι μπορούσα μαζί τους να μοιραστώ τις σκέψεις μου και τις ανησυχίες μου. Επίσης, ένιωθα ότι εκείνοι θα καταλάβουν τι αισθάνομαι χωρίς να με κρίνουν, σε αντίθεση με τους γονείς μου, που έδειχναν έκπληκτοι με τη στάση μου και με ρωτούσαν συνεχώς τι έχω πάθει...

Τώρα που χειμώνιασε και η εφηβεία έχει πραγματικά «κυριεύσει» την ψυχή και το σώμα μου, νιώθω ότι, αν και η λέξη αυτή για όλους είναι ένα ορόσημο, που σηματοδοτεί το πέρασμα από την παιδικότητα στην ενηλικίωση και οδηγεί στην ανάληψη των ευθυνών των πράξεών μας ή είναι «ο μέγας πονοκέφαλος» των γονιών μας, για μένα προσωπικά είναι ένα ενδιαφέρον ταξίδι με πολλά απρόοπτα και με απρόβλεπτη κατάληξη που μου κεντρίζει το ενδιαφέρον, καθώς αδημονώ να δω πώς θα εξελιχθώ εγώ ο ίδιος σαν άνθρωπος στο μέλλον και τι ακόμη μπορεί να νιώσω και να σκεφτώ....